

HIBAJAVÍTÓ

A könyv 246. oldalának javított verziója.
Ezúton szeretnénk elnézést kérni a hibáért!

A Kiadó

nek még könnyű nyári ruhájában is melege volt. – Nem tudom – folytatta aggodalmasan. – Megértem, ha nem lehet, de láthatnánk Felixet? A fiam nagyon szereti Felixet.

Andrew ismét a gyerekre pillantott.

– Tényleg? – kérdezte barátságosan, de a gyerek ismét nem szólt semmit. Mozdulatlanul állt az anyja mellett, szemével lyukat fúrt a földbe. Nagyon szégyellős volt –, vagy talán, jött rá Andrew, valami más.

– Nagyon sokat jelentene nekünk – mondta a fia helyett a mama.

– Próbálok megkeresni – válaszolta Andrew.

Átverekedte magát a kirándulók tömegén, benézett a hátsó irodába, hátha ott van Felix. Nagyon meg akarta találni, mert úgy vélte, a fiúcska megérdemli, hogy találkozzon a macskával.

Andrew arra gondolt, hátha a gyerek autista. Felix talán, talán szerezhethet neki egy jó napot.

Felix ekkor ébredt egy pihentető álomból a zuhanyozóban, és örömmel követte Andrew-t a peronon. „Ha szükség van rám, itt vagyok”, fejezte ki vidám járása. Kettesben odaballagtak a fiúhoz meg a mamájához.

Mihelyt megjelent a vasúti macska, a gyerek felemelte a fejét.

– FELIX! – kiáltotta túláradón; ezt hallotta tőle először Andrew. – Felix, Felix, Felix!

Csapkodott a karjával, szélesen elvigyorodott. Andrew soha életében nem látott senkit ilyen izgatottnak. A fiúcska hihetetlenül felélénkült, odaszaladt a macskához.

– Felix, Felix, Felix – mondogatta megállás nélkül, mintha ez az egyetlen szó lenne a világon az egyetlen: szeretet, remény, boldogság.

A mamája a legtisztább, legboldogabb örömmel nézte. A gyerek feje felett Andrew-ra nézett, és azt suttogetta: